
பிரிவு II:

தீரு அவதாரத்திற்குப் பின்பு

அவரது தெய்வீகம்

பிதாவாகிய தேவனின் ஞானமாகவும் வல்லமையாகவும் தேவகுமாரன் முன்னின்றதை நாம் கண்டிருக்கின்றோம். பொருள் கூறுகளால் உண்டாக்கப்பட்ட ஆச்சரியமான நமது அண்டமானது தேவனுடைய அறிவு மற்றும் வல்லமையை வெளிப்படுத்துவதற்கான நிலைக்களனை அளித்தது.

தேவனுடைய கரத்தின் மிகப் பரந்த செயலில் நாம் குடியிருப்பது “பூமி” என்று அழைக்கப்படக் கூடிய மிகச் சிறிய ஒரு கிரகம் ஆகும், இது அளவிட முடியாத பரப்பளவில் அமைந்துள்ள எண்ணற்ற வான்வெளி மண்டலங்களில் ஒன்றான சூரிய மண்டலத்தில் உள்ள பல கிரகங்களில் ஒன்று ஆகும். தேவனுடைய படைப்பில் அவரது சாயலாக உள்ள ஒரே உயிர் ஜீவனுக்கு - மனிதனுக்கு - இந்த பூமியானது ஏற்ற வாழ்விடமாகத் தேவனால் ஆயத்தம் செய்யப்பட்டது.

மனித வரலாற்றிற்கான தேவனுடைய அக்கறை மற்றும் அதில் அவரது ஈடுபாடு ஆகியவற்றுக்கு தெய்வீக/மனிதத்துவ உறவுமுறையே அடிப்படையாகும் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமற்றதாக உள்ளது. இருப்பினும், வேதாகமத்தின் தனிச்சிறந்த பதிவை நாம் பெற்றிராதிருந்தால் நம்மோடு அவர் கொண்டுள்ள நெருங்கிய உறவின் விதத்தையும் அளவையும் நம்மால் மிக அரிதாகவே கற்பனை செய்து பார்க்க முடிந்திருக்கும். பிதாவாகிய தேவனும், குமாரனாகிய தேவனும், ஆவியான வராகிய தேவனும் மனிதனைப் படைப்பதில் செயல்பட்டனர் என்பதை வேதவசனங்களில் இருந்து நாம் முடிவு செய்ய இயலும். மேலும் மனிதன் தன்னுடைய கீழ்ப்படியாமையினால் தேவனோடுள்ள தகுதியான உறவில் நிலைத்திருக்கத் தவறியதானது தெய்வீகம் மற்றும் மனிதத்துவம் ஆகியவற்றுக்கிடையில் ஒரு பிரிவைக் கொண்டு வந்தது என்பதையும் வேதவசனங்களில் நாம் காண்கின்றோம்.

தேவனுக்கும் நமக்கும் இடையில் உள்ள பிரிவினையானது நமது முயற்சிகளினால் இணைக்கப்பட முடியாதிருந்தது; தேவன் தமது பரிசுத்தமான இயல்பினால், நம்மை நமது களங்கப்பட்ட, பாவம் நிறைந்த

நிலையில் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாதிருந்தார். ஒப்புரவானது எப்போதும் சாத்தியமாயிருப்பதற்காகத் தேவன் குறிப்பிட்ட மூன்று வழிகளில் முயற்சி எடுக்க வேண்டியதாயிருந்தது. முதலாவது, அவர் தாமே தமக்கும் நமக்கும் இடையில் உள்ள பெரும் பள்ளத்தின் குறுக்கே ஒரு பாலம் கட்ட வேண்டியிருந்தது. இரண்டாவது, நாம் அப்பாலத்தைக் கடந்து அவரிடம் திரும்பச் சேருவதற்கு அவர் வழி வகைகளைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. மூன்றாவது, அவர் தொடர்ந்து நமக்கு பலம், உட்கண்ணோட்டம், தகுதிகள் மற்றும் வழி நடத்துதல் ஆகியவற்றைக் கொடுத்து, வெற்றிகரமாய் நாம் அதைக் கடக்கக் கூடியவர்களாகும்படி செய்ய வேண்டியிருந்தது.

நமக்காகத் தேவனுடைய “சொந்த” ஈடுபாடு, இயேசு கிறிஸ்து என்ற நபரில் வந்தது, அவருடைய இரத்தமானது நமக்கும் தேவனுக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளியை இணைத்தது (எபே. 2:12, 13; கொலோ. 1:19-22). இந்த முடிவில், தேவன் மாம்சமாகி நமக்குள்ளே வந்து வாசம் பண்ணினார் (யோவா. 1:14). இயேசு, திருஅவதாரமான தேவன் - தேவனும் மனிதனும் - தாம் பூமியில் இருக்கும் பொழுது தமது தெய்வீகத்தை எப்படி பிரதிபலித்தார் என்பதை நாம் கவனிப்போம்.